

РЕШЕНИЕ

№ 7051

гр. София, 08.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIX КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 30.10.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

**ЧЛЕНОВЕ: Мария Ситнилка
Красимира Милачкова**

при участието на секретаря Емилия Митова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **8161** по описа за **2020** година докладвано от съдия Мария Ситнилка, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационната жалба на [фирма] срещу решение от 23.01.2020 година, постановено по н.а.х.дело № 17083/2016 година по описа на Софийския районен съд, с което е потвърдено наказателно постановление № 61/15.09.2016 г., издадено от директора на Регионална инспекция по околна среда и водите /РИОСВ/-С., с което на касатора е наложена имуществена санкция в размер на 10 000лв., на основание чл. 164, ал.1 от Закона за опазване на околната среда /ЗООС/ за извършено административно нарушение по чл. 125, ал. 1, т. 2 от ЗООС. Обосновават се съображения за неправилност на решението, като постановено в нарушение на материалния и процесуален закон и необоснованост - касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т.2 от НПК. Излагат се доводи, че въззивна инстанция е допуснала съществено процесуално нарушение във връзка със събирането на относими доказателства за соченото неизпълнено задължение, като е възприела изцяло становището на наказващия орган и не е обсъдил възраженията в подадената до него жалба. Твърди се, и допуснато нарушение на материалния закон, обуславящо недоказаност на процесното нарушение. Иска се отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго по съществото на спора, с което да бъде отменено

наказателното постановление. Претендира се присъждане на разноси за две инстанции.

Ответникът по касационната жалба - Регионална инспекция по околна среда и водите-С., чрез процесуалния си представител адв. М., изразява становище за неоснователност на касационната жалба. Счита решението на Софийския районен съд за правилно, а наказателното постановление за издадено при спазване на процесуалните и материално правните изисквания на закона.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Настоящият касационен състав, като взе предвид релевираните с жалбата касационни основания по смисъла на чл. 348 от НПК и служебно на основание чл. 218, ал.2 от АПК провери съответствието на решението с процесуалните изисквания, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба и с материалния закон, намира следното:

Касационната жалба е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Подадена в срока по чл. 211, ал.1 АПК, срещу акт, който подлежи на оспорване и от надлежна страна.

Разгледана по същество, касационната жалба е ОСНОВАТЕЛНА, по следните съображения:

За да постанови оспореното решение, Софийският районен съд е приел за установено от фактическа страна, че при извършена проверка на 12.04.2016 г. по изпълнение на условията от комплексно разрешително (КР) № 487-НО/2014 г., издадено с решение № 487-НО-ИО-АО/2014 г. на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция по околна среда (ИАОС) е установено, че [фирма] в качеството си на оператор, посочен в цитираното КР не е изпълнил поставено изискване в Условие № 9.1.1 на КР, а именно: „Дебитът на отпадъчните газове от всички точкови източници по Условия 9.1.2. не трябва да превишава посочените в съответните условия стойности. Нито една от посочените емисии в атмосферата не трябва да превишава определените в Таблицы 9.1.2.1-продължение стойности. Не се допуска наличие или експлоатация на други организирани източници на емисии в атмосферния въздух, освен описаните в настоящото условие и означени на Приложение план на [фирма] с разположение на източниците на организирани емисии в атмосферния въздух, освен описаните в настоящото условие.“ В КР описаните организирани източници на емисии от оператора съгласно Таблица 9.1.2.1 към Условие 9.1.2 са два броя котли с мощност 1,73 ММУ всеки, съответно с 2 броя изпускащи устройства (ИУ) по едно за всеки котел.

На площадката към момента на проверката е установено, че в „Цех за производство на сух спиртоварен остатък" се експлоатират още 3 броя организирани източника на емисии в атмосферния въздух освен описаните в Условие 9.1.1, а именно:

- сушилни за фермодил (производство на сух спиртоварен остатък) с номинална мощност на горелката 970 1сЧУ на гориво природен газ. Преди 1 брой изпускащото устройство към същата са монтирани 2 броя пречиствателни съоръжения - циклони на покрива на цеха.
- 1 брой изпускащо устройство след пречиствателно съоръжение циклон монтиран към вентилация обособена към транспортните средства за производството на Ф. (редлери, елеватори);

- 1 брой изпускащо устройство след пречиствателно съоръжение Циклон монтиран към вентилацията обособена към производството на Ф..

Нарушението е констатирано с Констативен протокол № 2-КР № 487/14.04.2016 г. на РИОСВ - С.. За извършеното нарушение е съставен акт за установяване на нарушението № 53/05.07.2016 г., въз основа на който било издадено и наказателното постановление № 61/15.09.2016 г. Деянието е квалифицирано като нарушение на чл. 125, ал.1, т.2 от ЗООС.

Въз основа на така установената фактическа обстановка, районният съд от правна страна е приел, че при издаване на наказателното постановление не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, водещи до неговото опорочаване и ограничаващи правото на защита на нарушителя. Изложил е доводи, че установените в хода на съдебното следствие факти и обстоятелства сочат по несъмнен начин, че административно наказателно отговорното лице, от обективна страна е извършило нарушението, за което е ангажирана неговата административно наказателна отговорност.

Настоящата съдебна инстанция намира, че така постановеното съдебно решение, както и потвърденото с него наказателно постановление следва да бъдат отменени, поради изтичане на предвидената в закона абсолютна давност.

Съгласно чл. 11 от ЗАНН по въпросите на обстоятелствата, изключващи административнонаказателната отговорност, се прилагат разпоредбите на общата част на НК, доколкото в този закон не се предвижда друго. Нормата е разположена в глава първа “Общи разпоредби” на ЗАНН, така че е приложима и за административните наказания по чл.13, б.”а”–“в” ЗАНН на физически лица, и за имуществените санкции на юридически лица и еднолични търговци по чл. 83, ал. 1 от ЗАНН, за всяка административнонаказателна отговорност, без оглед на основаниято и/или вида ѝ. Същевременно, тъй като препращането по чл. 11 от ЗАНН е към изключващите отговорността обстоятелства, уредени в общата част на НК, то важи за тези, регламентирани и в глава втора, и в глава девета: а) основанията, изключващи преследването и изтърпяването на наказанието; б) основанията за освобождаване от отговорност; в) основанията за освобождаване от изтърпяване на наложеното наказание. Давността попада в първата група и е без съмнение обстоятелство, изключващо наказателната отговорност – тъй като същата може да се осъществи само чрез наказателния процес, прекратяването му с изтичане на давността осуетява тази отговорност и като краен резултат я погасява. Няма основание препращането по чл.11 ЗАНН да се стеснява само до обстоятелствата по чл. 9, ал. 2, чл. 12, чл. 12а, чл. 13, чл. 13а, чл. 14, чл. 15 и чл. 16 от НК, изключващи обществената опасност и противоправността на деянието, а с това и вината – т.е., до хипотезите на ненаказуемо деяние, което не поражда наказателна отговорност, без да се държи сметка и за хипотезите, в които при наличие на деяние, поначало наказуемо, деецът се освобождава от наказателна отговорност или последната се погасява. Същевременно ЗАНН няма собствена регламентация по този въпрос, поради което уредбата относно погасяването на наказателното преследване по давност от общата част на НК съгласно чл.11 in fine ЗАНН е субсидиарно приложима в административнонаказателния процес (Тълкувателно постановление № 1/27.02.2015 г. на ВКС и ВАС по т.д. 1/14 г.).

С изтичане на предвидената от закона погасителната давност се изключва всяко административнонаказателно преследване съгласно чл. 79, ал. 1, т. 2 от НК във

връзка с чл. 11 от ЗАНН. Така административнонаказателната отговорност се погасява, тъй като извън рамките му нейното осъществяване не е допустимо. Последиците ѝ са както процесуални, така и материалноправни – тя погасява преследването на нарушителя, но също и препятства санкционирането му. При положение, че законодателят е предвидил, че с изтичане на сроковете за нейното реализиране, наказателната отговорност за престъпления се преклудира, по аргумент на по-силното основание това следва да важи и за административнонаказателната отговорност за административни нарушения. Продължителността на давността за тях съгласно чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК (изм., ДВ, бр.26 от 2010) във връзка с чл. 11 ЗАНН е 3 години. Съгласно чл.80, ал. 3 от НК във връзка с чл. 11 от ЗАНН срокът ѝ тече от довършването им. Спира съгласно чл. 81, ал. 1 от НК във връзка чл. 11 от ЗАНН, ако преследването зависи от разрешаване на предварителен въпрос с влязъл в сила съдебен акт. Прекъсва се по чл. 81, ал. 2 от НК във връзка с чл. 11 от ЗАНН с всяко едно действие на надлежните органи, предприето към преследваното лице, след което започва да тече нова давност. Независимо колко пъти и за какъв период от време давността е била спирана и прекъсвана, обаче, съгласно чл. 81, ал. 3 от НК във връзка с чл. 11 от ЗАНН преследването на всяко едно административно нарушение се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора този по чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК във връзка с чл. 11 от НК.

В случая на [фирма] е наложена имуществена санкция за нарушение на чл. 125, ал. 1, т.2 от ЗООС, извършено на 12.04.2016 г. Това е моментът, от който започва да тече давността за административнонаказателното му преследване съгласно чл. 80, ал. 3 от НК във връзка с чл. 11 от ЗАНН. Според правната уредба, в сила по време на извършването му и приложима съгласно чл. 3, ал. 1 от ЗАНН, абсолютната давност е 4 години и 6 месеца (3 години по чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК (изм. - ДВ, бр.26 от 2010 г.) във връзка чл. 11 от ЗАНН с половината от тези 3 години, равняваща се на 1 година и 6 месеца по чл. 81, ал. 3 от НК във връзка с чл. 11 от ЗАНН). Така при начален момент 01.03.2016 г., срокът на абсолютната погасителна давност по чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК (изм., ДВ, бр.26 от 2010) във връзка с чл. 11 от ЗАНН от 4 години и 6 месеца е изтекъл на 12.10.2020 г., т.е. след постановяване на решението от Софийския районен съд и преди образуването на настоящото касационно производство. С изтичането на давността държавата губи материалното свое право и да наложи наказание на дееца, и да изпълни вече наложеното (Тълкувателно постановление № 1/ 27.02.2015г. на ВКС и ВАС). Давността погасява административно наказателната отговорност, като прави недопустимо административно наказателното производство, в което се осъществява. За това дали е изтекла абсолютната давност за преследване на престъпление или извършено административно нарушение съдът е длъжен да следи служебно. Във връзка с това настоящият състав констатира, че към момента на постановяване на първоинстанционното решение абсолютната давност не е била изтекла, но към момента на постановяване на това решение предвидената в закона абсолютна давност е изтекла.

С оглед на това, настоящият състав намира, че първоинстанционното решение и потвърденото с него наказателно постановление следва да бъдат отменени.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 във връзка с чл. 228 от АПК касаторът има право на разноски. Правото е своевременно упражнено, като е поискано присъждането им /чл.81 ГПК, вр.чл.144 АПК/. Доказаните разноски пред двете съдебни инстанции са общо в размер на 80 /осемдесет/ лева -заплатена държавна

такса за касационна жалба. По делото не е представен договор за правна защита и съдействие и не е посочен размер на договореното адвокатско възнаграждение и дали същото е реално заплатено, поради което такива не следва да се присъдят.

Предвид изложеното и на основание чл.221, ал.2 от АПК, Административен съд София - град, XIX-ти касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение от 23.01.2020 г., постановено по н.а.х.дело № 17083/2016 г. по описа на Софийския районен съд.

ОТМЕНЯ наказателно постановление № 61/15.09.2016г., издадено от директора на Регионална инспекция по околна среда и водите-С..

ОСЪЖДА Регионалната инспекция по околна среда и водите-С. да заплати на [фирма],[ЕИК], представлявано от управителя С. К. К. разноски по делото в размер на 80 (осемдесет) лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.